

PRIS: KR. 1,-

BOLSJEVIK

SUF(m-l)s MEDLEMSBLAD NR.4 1971

LEDER : FRAM FOR ET SEIERRIKT LANDSMØTE – START FORBEREDELSENE NÅ !

Når SK's 5. plenum vedtok å starte forberedelsene til forbundets 7. landsmøte var det på bakgrunn av framgangene i kampen og de erfaringene vi har vunnet til nå. Vi har hatt stor framgang i den perioden som er gått, samtidig som vi har summert opp og bekjempa viktige feil. Derfor er det nå riktig å forberede landsmøtet gjennom å summere opp arbeidet i den perioden som er gått. Denne oppsummeringa skal ikke gjøres i form av ei gjennomgåing av forbundets historie, men gjennom ei kampanje med drøftinger og oppsummeringer knytta til den pågående korrigeringsbevegelsen. Bare ved å mobilisere hele forbundet i ei djuptgripende analyse kan vi summere opp alle viktige erfaringer og legge grunnlaget for å kaste ungdomsforbundet og medlemmene enda djupere ut i ungdomsmassene.

STYRK SUF(M-L) SOM VÅPEN I UNGDOMSMASSENES KAMP!

Bare gjennom en omfattende, demokratisk drøfting kan vi sveise forbundet enda tettere sammen, utvikle den riktige linja, og ruste oss til å stå mot klassefiendens angrep. Grunnlaget for denne diskusjonen vil bli lagt gjennom Sentralkomiteens beretning fra perioden. Beretninga blei foreløpig behandla på SK's 6. plenum.

Gjennom å diskutere forbundets og den enkelte enhets arbeid i perioden vil vi bli i stand til å summere opp viktige erfaringer, men samtidig utvikle det pågående arbeidet. På denne måten bruker vi oppsummeringa fra perioden i det pågående arbeidet.

For at erfaringene skal kunne brukes videre og være et grunnlag for det videre arbeidet, er det nødvendig at landsmøtet samler seg om et arbeidsprogram for ungdoms-

forbundet. Dette programmet vil summere opp forbundets linje for de ulike områdene, og vil være ei konkretisering av det politiske grunnlaget. Arbeidsprogrammet vil på en måte utgjøre konklusjonen på debatten omkring arbeidet i denne perioden.

LEGG GRUNNLAGET FOR VIDERE FRAMGANG – MOBILISER MEDLEMMENE TIL DISKUSJON ETTER METODEN: ENHET-KRITIKK-ENHET!

Grunnlaget for et seierrikt landsmøte legges gjennom å mobilisere massene av forbundets medlemmer og sympatisører til diskusjon og oppsummering. Kameratene bør diskutere grundig hvordan sympatisører og nære venner kan mobiliseres til dette arbeidet, og hvordan de kan delta i dette arbeidet.

Landsmøtet er forbundets høyeste myndighet. Derfor bør spørsmålet om delegater til landsmøtet tas alvorlig. Landsmøtet bør være sammensatt av de beste og mest ledende kamerater. Kamerater som velges til delegater bør også ha vært ledende i oppsummeringa av arbeidet og gått foran i å utvikle arbeidet videre på grunnlag av oppsummeringa.

Dette landsmøtet blir et viktig landsmøte. Det er dette landsmøtet som skal summere opp forbundets første skritt som et kommunistisk ungdomsforbund. Derfor må kameratene mobiliseres til å delta i forberedelsene på en aktiv måte. Det er viktig også å fjerne feil nå, slik at vi står enda bedre rusta til å møte de tidene med hardere klassekamp som utvilsomt vil komme.

SLUTT REKKENE TETTERE SAMMEN – FORBERED LANDSMØTET GJENNOM Å UTVIKLE KAMPEN!

INNHOOLD:

– LEDER: Fram for et seierrikt landsmøte - start forberedelsene nå !	s.1
– Kommunike fra Sentralkomiteens 6. plenum	s.2
– Bruk sommerleiren som et ledd i korrigering og partibyggende arbeid	s.4
– Lenge leve den proletariske internasjonalsismen - mobiliser medlemmer og venner til Albania turer sommeren 1971	s.4
– Materiale til spørsmålet om valgboikotten	s.5
– Valgboikott/lokal kamp	s.6
– Marxist-leninistenes syn på spørsmålet Pakistan	s.7
– LEVENDE STUDIUM OG ANVENDELSE AV MAO TSETUNGS TENKNING:	
Styrk grunninnstillinga – Styrk det proletære klassestandpunktet	s.9
– Spre litteraturen fra FORLAGET OKTOBER	s.9
– Frister for dokumenter til SUF(ml)s 7. landsmøte	s.9

KOMMUNIKE FRA SKs 6. PLENUM

SK's 6. plenum ble avholdt nylig. SK godkjente AU's beretning med tillegg. SK oppsummerte utviklinga i perioden på grunnlag av beretninga og det viktige kommunikeet fra 5. plenum, og la opp kampoppgavene framover.

VERDENS FOLKS KAMPER

Den gunstige utviklinga i verdens folk har fortsatt i perioden. Som høydepunkt må nevnes det knusende nederlaget for USA-imperialismens invasjon i Laos, og den polske arbeiderklassens revolusjonære opprør. Europa, og særlig England, har sett kraftig streikekamp. EEC-forhandlingene er i vanskeligheter, både på grunn av motsigelsene mellom imperialiststatene og på grunn av folkets kamp i og utenfor EEC. EEC-bøndenes kamp er et strålende eksempel.

KAMPEN MOT EEC HAR STORE FRAMGANGER

Oppsvinget i det norske folkets kamp mot EEC fortsetter. En regjering har falt på grunn av folkets EEC-motstand. Dette viser at det er mulig å hindre medlemskap. Brattelis vanskeligheter vil øke. Erfaringene fra EEC-arbeidet viser at folket hater den tyske imperialismen og ikke vil tillate den å dominere Norge. Linja med kamp mot den tyske imperialismen, for nasjonal sjølråderet har vist seg riktig. Linja med å ta opp EEC og dyrtida har vist seg riktig. EEC-kampen må bygges på arbeidernes, småbrukernes, fiskernes og det arbeidende småborgerskapets kamp for sine felles interesser. Det er en sentral oppgave å bekjempe parlamentariske illusjoner. Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid har oppnådd kraftig framgang. Under mobiliseringsuka ble det solgt 45 000 aviser, heftet om EEC og dyrtid har gått ut i 35 000 eksemplarer, og det er foreløpig opprettet mellom 70 og 80 lokalkomiteer. Oppportunistenes snakk om at »Arbeiderkomiteen går dårlig» har ingen ting med virkeligheten å gjøre. Grunnorganisasjoner i Folkebevegelsen gjør mange steder bra arbeid og samarbeider med Arbeiderkomiteen. Dette er en god ting som styrker EEC-motstanden. Derfor er det også spesielt nødvendig å kjempe mot den reaksjonære klikken til Kalheim og Haugestad. Deres anti-kommunistiske hetsangrep mot arbeiderkomiteen og SUF(m-l) er et angrep på enheten i kampen mot EEC. *Vi må resolutt kjempe for alle ærlige EEC-motstanderes enhet, og mot alle tendenser til at ikke m-l-bevegelsens medlemmer kaster seg ut i EEC-arbeidet.*

Siden 5. plenum har streikekampen vært mindre utviklet. Dette henger blant annet sammen med lønnsstoppløven og andre tiltak fra staten og LO. I noen tilfeller har klassefienden brukt taktikken med å prøve å avverge streiker ved å gi halvveis gode tilbud. Statens tiltak skjerper samtidig dyrtids-utviklinga, og vil derfor være medvirkende årsak til at klassens forsvarskamp får et nytt oppsving.

REIS EN OPINION MOT DE REAKSJONÆRES ANGREP

En viktig erfaring fra massekampene er at klassefienden forsøker å møte dem med anti-kommunistisk hets, brutalitet og forfølgelser. Det er nå avslørt at hetskampanjen mot SUF(m-l) som begynte høsten 1970 var direkte utløst, ledet og samordnet av DnC, landets største bank. Hetsen viser framgang for vår linje og hvem det er som frykter hvem i dag. Folkets kraftige reaksjon på avsløringa av DnC viser at den tid er forbi da de reaksjonære kunne herje som de ville.

En ny provokasjon er politiets brutale angrep på den fredelige demonstrasjonen i Stortinget. Flere slike aksjoner ble gjennomført uten uro i 1970. Nå overfalt politiet demonstrantene og skadet flere samtidig som en pressekampanje prøver å sverte ungdommene som deltok.

Hensikten med disse tiltaka fra borgerskapet er å skape en opinion for fascistiske tiltak mot folkets kamp og kommunistene. Men DnC vil ikke få kommunistenes rekke til å vakle, de vil i stedet reise folket mot seg sjøl.

STUDENTENES KAMP I FRAMGANG

Oslo-studentenes husleiestreik er et viktig skritt framover for studentenes og hele folkets kamp. Den har alt oppnådd en del resultater og har viktige lærdommer for de husleieaksjoner som alt er i gang andre steder. Særlig viktig er lærdommen om at det er nødvendig å utvikle et kraftig politisk press, mot kapitalistene og staten for å stoppe husleie-økinger. Men i en slik aksjon er det også naturlig at det i første omgang blir gjort enkelte feil. Den viktigste feilen har vært at marxist-leninistene ikke helt og fullt har kastet kreftene inn til støtte for de streikende og tillatt enkelte i sine rekke å ta en halvhjertet og passiv holdning. Flertallet av de streikende har faktisk vært mer framskredne enn enkelte folk organisert i m-l-bevegelsen. Situasjonen i studentmassen er utmerket, det viser de gode resultatene SUF(m-l) fikk i valget til Norsk Studentunion i Oslo og den nye Rød Front-seieren i Trondheim.

SKOLEELEVENE OG SOLDATENE STYRKER KAMPEN

Skolebevegelsen har fått det kraftige oppsvinget 5. plenum forutså. Sjukepleierelevenes streik og Oslo-elevenes demonstrasjon mot rasjonaliseringa er et nytt gjennombrudd, både for skolekampen og for vår skolepolitiske linje.

Soldatenes omfattende støtteaksjoner og protester i forbindelse med Åsegarden-saka viser at framgangen for soldatkampen fortsetter.

OPPSVING I ARBEIDET FOR DE SØRØST-ASIATISKE FOLKENES SEIER

Etter invasjonen i Laos ledet Solkom den største anti-imperialistiske demonstrasjonen på lang tid. Det er grunn til å vente oppsving i FNL-arbeidet også i samband med truselen om ny utvidelse av krigen, eventuelt invasjon i DRV.

SLAG MOT OPPORTUNISTER

Lag og grupper av medlemmer er i det siste blitt ekskludert fra AUF fordi de støttet m-l-standpunkter. Til tross for det måtte AUF-ledelsen av opportunistiske hensyn gå med på en del progressive vedtak og formuleringer på landsmøtet. Dette viser at mange medlemmer ønsker å gå mot venstre. SF-landmøtet betyr en politisk og organisatorisk høyredreining under ledelse av anti-kommunisten Gustavsen. Dette vil skjerpe motsigelsene i SF og SFU kraftig.

PROLETARISK INTERNASJONALISME

Forbundet har styrka kontakten med våre svenske kamerater i KFML og Clarte. En svensk ultra-»venstre» splittelsesgruppe, den såkalte Baude-klikken, har angrepet den norske m-l-bevegelsen og SUF(m-l) og forsøkt å sette medlemmene opp mot linja og SK. Dette innblandingforsøket er blitt avvist av forbundets medlemmer og ledelse, og både i kampen mot monopolkapitalen og mot dens agenter til ultra-»venstre» står forbundet fullt og fast sammen med KFML og Clarte. Kontakten med de danske og finske kameratene er også styrket.

Mulighetene for framgang er nå meget store. Det framganger avhenger av, er oss sjøl: at vi virkelig kvitter oss med frykt for massene, høyreorientert vakling og redsel for kamp, kaster medlemmene ut i massebevegelsen og virkelig utnytter de muligheter som finnes.

STYRK ENHETEN I M-L-BEVEGELSEN

I perioden er grunnlaget lagt for en kameratslig diskusjon i hele m-l-bevegelsen. Diskusjonen vil styrke enheten og bety et nytt skritt framover mot det kommunistiske partiet.

HOVEDMOTSIGELSEN I FORBUNDET

SK gjennomgikk på ny hovedmotsigelsen i forbundet – mellom den proletariske og den borgerlige veien i ideologi,

politikk og arbeidsstil. I motsigelsen mellom den i hovedsak bra masselinja og ulike sektoreriske feil er *byråkratismen* fortsatt brennpunktet, sjøl om det er vunnet framgang i kampen mot den. Det finnes en tendens til at der byråkratismen ikke blir bekjempet med framgang, slår den over i en *borgerlig høyrelinje i politikken* som blir satt opp mot forbundets riktige linje.

Hovedsida i forbundets utvikling er fortsatt bra. Studium og anvendelse av korrigeringsdokumenter – *særlig av det viktige kommunikeet fra 5. plenum* – har skapt framgang. Ser vi på de fire sakene som holdes fram som *målestokk for korrigering*, finner vi at

– antallet medlemmer i forbundet siden 5. plenum er økt med 25 %. Dette er den kraftigste medlemsøkninga i en periode siden forbundets landsmøte. Antallet organiserte sympatisører er økt enda kraftigere.

– framgangen i propagandaarbeidet viser seg i *KK-salgets dobling fra august til april (fra 12 500 til 25 000), øking av RG fra 6000 på nr. 4/70 til 10 000 på 1/71, framgang i vår deltakelse i EEC-propagandaen osv.*

– framgangen i EEC-arbeidet og i skolearbeidet viser seg i *det allmenne oppsvinget på dette området, der forbundet har vært en drivende kraft. Forbundet har tatt initiativet til svært mange bra EEC-komiteer. Mange skolefraksjoner er blitt kjempende enheter.*

Et spesielt gjennombrudd er vunnet i en korrigeringskampanje for Oslo som ennå ikke er avsluttet. Ved tida for 5. plenum var utviklinga i Oslo dårlig, i motsetning til i resten av forbundet. Nå er tendensen snudd, og Oslo-organisasjonene er sterkere enn noen gang.

Byråkratiske svakheter viser seg i at det viktige kommunikeet fra 5. plenum flere steder ble studert dårlig, eller rett og slett ikke studert, her har også framgangen vært liten. De fleste steder er kadervurderinger ennå ikke gjennomført. Skott-tenkning, skjemaplanlegging, formalisme, byråkratismen mot sympatisører og i fronter og andre slike feil finnes fortsatt. Mange steder diskuteres bare praktiske saker, mens det fins lite eller slett ingen politisk diskusjon av saker som interesserer medlemmene og massene. Følgen blir utilstrekkelig utvikling av demokratiet og livet i mange grunnorganisasjoner. Medlemmene rustes ikke politisk, og slike steder får borgerlig hets lett grobunn, og råtne elementer kan stikke hodet opp. Ei borgerlig høyrelinje viser seg slike steder i redsel for kamp, frykt for massene, politisk og organisatorisk liberalisme og vakling. Enkelte plasser har det faktisk vært tendenser til at noen få folk har stolt mer på borgerpressa enn på kommunistene – har trudd borgerpressas løgner om Kinas standpunkt til EEC, har tvilt på aksjoner uten å kjenne de faktiske forhold, studenter som har gientatt de reaksjonære studentorganisasjoners argumenter mot forbundet osv. Slikt må vi se som en advarsel på hvordan det går hvis vi ikke kjemper mot byråkratismen, utvikler den politiske diskusjonen og gjennomfører kamp mellom de to linjene i forbundet.

Forbundets økonomi er sunn. Men mange grunnenheter forstår ikke at de også må ha et ansvar for frontenes økonomi, betale EEC-materiell raskt osv.

Samtidig som vi må sette fingeren på svakheterne, må vi ikke tillate at kamerater bruker de feila som er gjort som unnskyldning for borgerlige ideer (liberalisme og liknende). Hovedsida i forbundet er bra – å si noe annet betyr å gjøre hvitt til svart og føre fram borgerskapets synsmåter. *Stillinga er god, bare sabotasje i våre egne rekker kan hindre framgang!*

LANDSMØTET

Landsmøtets oppgave blir å legge grunnlaget for kraftig utbygging av SUF(m-l) som det kommunistiske *ungdomsforbundet*, og forberede at vi går ut i ungdomsmassene i større målestokk enn før. Som et ledd i landsmøteforberedelsene skal alle lag og grupper i tida framover gjennomføre en analyse av sin egen utvikling, hvor langt de er kommet i korrigeringsbevegelsen. Nærmere retningslinjer for dette vil snart komme.

KAMPOPPGAVENE

SK slo fast at ideologisk arbeid – levende studium og anvendelse av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning – er forbundets hovedoppgave, kjernen i korrigeringsbevegelsen og i alt annet arbeid. Det betyr at studier av korrigeringsdokumentet må settes i ledelsen for arbeidet, og *spesielt SK's kommunikeer fra 5. og 6. plenum, samt de artikler av Mao som er anvist. Hovedvekt i studier av kommunikeet legges på kampoppgavene* – i dette kommunikeet betyr det fra dette avsnittet og ut. Kommunikeet må studeres som utgangspunkt for å kaste seg ut i kamp, ingen kan korrigeres på kamerset. Alle må utvikle sine sjølstendige bånd til massene. Kadervurderinger må brukes til det. Målestokken på kadervurderingene er de konkrete anvisningene og resultatene av dem.

– Den viktigste målestokken for framgang i masselinjekampanjen er om vi vinner framgang i massenes kamp, nå særlig EEC-arbeidet og skolearbeidet, øker antallet organiserte sympatisører og medlemmer og vinner framgang i propagandaen. Dette gjelder både for forbundet som helhet og for alle lag og grupper.

– 1. mai blir vårt største løft i denne perioden. 1. mai må brukes som en kraftig stimulans til å utvikle massearbeidet på alle områder. Alle lag, grupper, styrer og utvalg må oppsummere og følge opp 1. mai-arbeidet, med henblikk på de massekontaktene man har fått.

– Arbeidet i industrien må absolutt styrkes. Annet arbeid må aldri få hindre kameratene i industrien i å utvikle kjempende fraksjoner, sympatisørarbeid, propaganda og kamp på jobben.

– Skolefraksjonene må fortsette omdanninga til kjempende enheter. Salg av Røde Garde må settes i sentrum for skolefraksjonenes arbeid. En skolefraksjon som ikke selger mange Røde Garde og bruker det i arbeidet, kan ikke være korrigert. Målestokken for deres arbeid er resultatene i sympatisørarbeidet; Røde Garde-salg og massekamp.

– Målestokken for symparbeidet er hvor mange som på levende, bevisst grunnlag trekkes med i m-l-bevegelsen, og hvor mange som deltar i propagandaarbeid og diskusjoner. Våre kadre må huske på at vi ofte har mye å lære av sympatisørene. Propagandaen må alt nå startes for å få medlemmer, sympatisører og progressive til å melde seg på til sommerleirene, som blir en stor skole i politisk kamp og massearbeid.

– Lag og grupper må ta et fast grep om kampen mellom de to linjene, avvise vakling og høyre- og »venstre»-feil. Den politiske diskusjonen må utvikles, og medlemmene må oppfordres til å legge fram de spørsmåla som de ønsker diskutert. Ingen lag og grupper må nøye seg med bare å ta opp praktiske spørsmål på møtene. Lag og grupper bør invitere kamerater fra ledende organer til å svare på spørsmål og diskutere saker det er usikkerhet eller uenighet om. AU vil i vår ta tiltak for å gjennomføre en grundig diskusjon av EEC-spørsmålet i hele forbundet.

– I planlegginga må EEC-arbeidet sjølsagt stå sentralt.

– Nå er det også viktig å være klar til å oppfylle våre forpliktelser overfor det vietnamesiske folket dersom USA-imperialistene utvider krigen igjen. Lag og grupper må holde høy kampberedskap og i så stor grad som mulig delta i anti-imperialistisk arbeid. De grunnplansenhetene som er kommet et stykke i korrigeringa bør spesielt undersøke muligheten for å styrke arbeidet for den anti-imperialistiske fronten lokalt – sette av et par dyktige kamerater til å hjelpe den, støtte den i rekrutteringa osv.

forts. neste side

– Lag og grupper må ikke miste grepet med å sette opp planer. Vi minner om at det også lages nøyaktige regnskaper og budsjetter. Gjeld til KK-distribusjonen må betales. Alle m-l-ere må føle et særlig ansvar for at gjeld til frontene blir betalt. Tilbakestående lag og grupper må rette på feil i økonomien.

– Den revolusjonære årvåkenheten, bygd på masselinja, må fortsatt styrkes.

– Lag og grupper må utvikle kontakten med resten av m-l-bevegelsen på grunnplanet og styrke enheten og kameratskapet der. Felles diskusjoner, felles arbeid i EEC-komiteer, felles propaganda for KK osv., er meget bra for å styrke det partibyggende arbeidet.

BRUK SOMMERLEIREN SOM ET LEDD I KORRIGERING OG PARTIBYGGING

Også i år vil det bli avholdt 4 sommerleire. Leirene vil bli lagt opp som Rød Front-leire. For at årets sommerleire skal bli viktige redskaper i partibyggninga, er det nødvendig å unngå fjorårets feil. I oppsummeringa fra i fjor heter det:

»Den viktigste feilen var mangelfull intern propaganda for leirene på alle plan. Medlemmene fikk ikke klart for seg hvorfor leirene var så viktige og hvorfor og hvordan de skulle motivere sympatisører til å dra. Enkelte gamle medlemmer hadde ideer om at de ikke ville lære så mye fordi det var en leir for sympatisører. Grunnlaget for disse feila var mangler i den sentrale prop./agit'en, men styrene i grunnorganisasjonene tok heller ingen initiativ til å rette på dette, venta i stedet passivt på sentral prop.»

Klikkvesenet var brennpunktet i forbundets hovedfeil på det tidspunktet. Dette slo ut i relativt dårlig mobilisering av sympatisører til leirene. Selv om brennpunktet i dag har flyttet seg til forskjellige former for byråkratisme, vil ikke sympatisørene komme til leirene av seg selv. De må motiveres og vi må aktivt bruke denne mobiliseringa i korrigeringsbevegelsen, og bekjempe de byråkratiske feilene som hindrer mobilisering i dag.

I kommunikeet fra SK's 5. plenum heter det:

»Den viktigste målestokken for masselinjekampanjen er om vi vinner framgang i massenes kamp (nå særlig EEC-arbeidet og skolearbeidet), øker antallet organiserte sympatisører og medlemmer.»

Dersom sommerleiren skal kunne brukes som et ledd i denne kampanjen, må vi allerede nå begynne å stille oss mål for mobiliseringa. Måla må være dristige, dvs. ta sikte på å oppnå gjennombrudd i massearbeidet på ett eller flere felter. Når målet er klart, må enhetene legge en detaljert plan for hvordan de har tenkt å oppnå målet. Det må f. eks. arbeides bevisst med kontakter vi knytter til oss gjennom 1. mai-arbeidet, slik at de kan utvikles til sympatisører og heves gjennom å delta på sommerleiren. Kombiner dristig-

**KAMERATER I FORBUNDET!
SITUASJONEN ER GUNSTIG:
VI FRYKTER IKKE KLASSEFIENDEN
OG VIL AVVISE ALL VAKLING SOM
HINDRER MARSJEN FRAMOVER!
STYRK KAMPEN MELLOM DE TO LINJENE!
STØTT OPP OM SK OG DENS LINJE!
AVVIS ALLE SPLITTELSESRAMSTØT
OG STYRK ENHETEN I FORBUNDET!
GJENNOM ENHET TIL SEIER!**

het med planmessighet i mobiliseringa av sympatisører til sommerleirene.

Siden leirene skal bidra til å løse forbundets hovedmotsigelse, blir det viktig at enhetene på et tidlig tidspunkt diskuterer nødvendigheten av at medlemmer deltar på leirene. Erfaringene fra i fjor viser at det konsentrerte framstøtet som blir gjort på en sann leir betyr et gjennombrudd i arbeidet seinere. Leirene blir lagt opp med sikte på å oppnå slike gjennombrudd på de viktigste feltene av arbeidet: EEC/dyrtidskampen og skolearbeidet. Det er derfor ikke bare ønskelig, men nødvendig at medlemmene deltar i størst mulig grad. Dette krever at vi starter propagandaen for sommerleiren blant medlemmene nå.

Om innholdet på sommerleiren kan vi foreløpig si at i tillegg til EEC og skolepolitikken kommer det til å tas opp faglig politikk, kadervurderinger og muligens Stalin-diskusjoner. Masselinja og partibyggninga kommer til å gjennomsyre leirene.

Studiene er m-l-bevegelsens hovedoppgave. I likhet med tidligere leire vil sitatstudier spille en avgjørende rolle i leirenes politiske utvikling. Sitatstudier bør ikke være fremmed for symper som kommer på leirene. Det sentrale arbeidet med opplegget av årets sommerleire vil bli styrket ved medlemmenes aktive deltagelse i det forberedende arbeidet. Dette gjøres best ved å gjøre et godt forarbeid hvert enkelt sted. Sommerleirkomiteen bør få del i enhetenes arbeid og ideer til hvordan leiren skal legges opp. Slike ideer, kritikk og erfaringer fra forarbeidet sendes via DUene.

La dette arbeidet bli en naturlig del av enhetenes øvrige korrigeringsarbeid. Dersom vi greier å nå våre mål i mobiliseringa, kan vi si at vi har korrigert oss et stykke på vei. Dette krever aktiv innsats. »Arbeid er kamp.» »Massebevegelse er nødvendig i alt arbeid.»

LENGE LEVE DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN

MOBILISER MEDLEMMER OG VENNER TIL ALBANIA TURER SOMMEREN 1971

Det vil bli arrangert Albania-turer også i år. Som i fjor er det Vennskapssambandet Norge–Albania som arrangerer turene. Det vil sannsynligvis bli en reise nedover i juli og en i august. Vennskapssambandet vil prøve å gjennomføre tre ulike opplegg på hver av reisene:

1. Opplegg i likhet med tidligere reiser med hovedvekten på politiske studier, foredrag, bedriftsbesøk osv.

2. Et mindre intensivt opplegg med sikte på folk som vil ta med seg familie eller av andre grunner ønsker et opplegg som gir mer anledning til »tradisjonell feriering».

3. Det vil også bli forsøkt arrangert et opplegg for kulturarbeidere og spesielt kulturinteresserte folk.

Kamerater i forbundet bør ikke holde muligheten til å reise til Albania for seg sjøl, men tvert imot mobilisere sympatisører og venner til å melde seg på tur til Albania. Vi må se på dette som en del av vår propaganda for

sosialismen, og bruke turene til å utvikle progressive mennesker som nærmer seg den marxist-leninistiske bevegelsen.

Folk som melder seg på til turene vil bli oppfordra til å jobbe praktisk med organiseringa og til å delta i studier og seminarer før avreisen.

Vennskapssambandet innskjerper også i år kravene til disiplin og oppførsel slik det sømmer seg venner av folkets Albania. Det må tas opp med folk som melder seg på at langt hår, outrerte motepåfunn osv. ikke er velkomment. Det bør forklares for folk at dette er politiske spørsmål.

Prisen på turene vil bli omtrent den samme som i fjor, ca. 11–1200 kroner. (Muligens noe lavere.)

forts. neste side

Folk som ikke allerede har meldt seg på, bør gjøre det snarest til:

Vennskapssambandet Norge–Albania, boks 8303 Hammersborg, Oslo 1.

Følgende opplysninger bør følge med: Navn, adresse, juli- eller august-tur, type tur («vanlig» tur, «familie»-tur, «kultur»-tur). Kameratene bør sørge for å gjøre dette snarest

fordi det ellers er vanskelig å beregne hvor mange plasser vennskapssambandet må bestille. Så snart opplegget er klart, vil det bli sendt ut *skjema* for absolutt bindende påmelding med alle praktiske opplysninger.

LENGE LEVE DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN!

MATERIALE TIL SPØRSMÅLET OM VALGBOIKOTTEN

Til høsten setter valgsirkuset i gang igjen. Valgenes hensikt er å forkle det monopolkapitalistiske diktaturet ved å gi de arbeidende massene illusjon om at de er med å bestemmer politikken. Men alle historiske erfaringer forteller oss at det eneste folket får være med på, er å bestemme hvem som skal stå for statsapparats undertrykkelse gjennom kommunene, hvem som skal beherske det lokale byråkratiet og hvilke partier og pamper som skal få kommunale bein.

SK i SUF(m-l) og ledelsen i de andre m-l-organisasjonene vil ikke stille opp til kommunevalget. Det betyr ikke at vi vil stille oss passive eller likegyldige til det som skjer. Tvert imot går SK inn for at vi *deltar i valgkampen* og aktivt oppfordrer folket til å *boikotte kommunevalget*.

Kamp mot parlamentariske illusjoner.

Våpenmakta er den viktigste delen av staten, og i ytterste konsekvens alltid den herskende klassens hovedstøtte. Men i Norge har det til nå som oftest lyktes kapitalen å dekke over dette ved å spre trua på parlamentarismen. Hovedårsaka til at arbeiderklassen ikke har mobilisert til kamp om statsmakta, er at det store flertallet av arbeidende fortsatt har illusjoner om «den fredelige, parlamentariske vegen».

Borgerlig-parlamentariske illusjoner står fortsatt veldig sterkt i Norge.

Vi kommunister må ikke undervurdere den makta slike ideer virkelig har over våre klassefeller. La oss huske på at etter 1945 har *alle* partier gått inn for parlamentarismen. AP, som flertallet av industriarbeiderne fortsatt regner som sitt parti, har med små avbrekk spredd parlamentariske ideer til sine tilhengere i *hele dette århundret*. Det er ikke raret at slike ideer sitter hardt!

Riktignok er slike ideer på vikende front i klassen. De fleste av oss kjenner vel uttalelser fra arbeidskamerater, skolekamerater, osv. av typen: «Det spiller ingen rolle hvilken regjering som sitter», «det er det samme hvem du stemmer på», osv. Men sjøl hos folk som sier de bare trur på revolusjon, sitter rester igjen: «Jeg veit at SF aldri kan lage sosialismen, men Gustavsen på tinget kan presse AP litt mot venstre» – «AP har forrådt arbeiderklassen, men Bratteli vil gi oss pensjonister litt større pensjon». Liknende ideer kan vi finne f. eks. hos KK-kjøpere som stort sett støtter oss. Det at de framskredne *begynner* å gjennomskue parlamentarismen må ikke forveksles med at flertallet *har* gjennomskua parlamentarismen. Vi må bruke dialektikken og slå fast hva som er *hovedsida* i dag.

Valgkampen er ikke bare en kamp mellom de forskjellige partiene om posisjoner og bein, men enda mer en *storstilt propagandakampanje for den parlamentariske vegen*. Aldri ellers blir det som i disse månedene hamret løs på at *folket virkelig kan bestemme* ved å sette en eller annen gruppering til makta. Ved kommunevalgene blir det ikke minst satt inn krefter på å kanalisere folks lokale krav og ønsker inn i kamp om kommunestyret – enten det dreier seg om behov for arbeidsplasser, skoler, kommunikasjoner, motstand mot kommunesammenslåinger, osv. Kanskje blir enkelte som har fått folks tillit ved å ta opp slike saker, stilt på partienes lister, eller det blir stilt lokale lister med enkelte krav. Slik blir mange kampsaker loset inn i kommunestyret, og her forsvinner de som regel også sporløst. Flertallet av folket er proletarer, og arbeiderklassen i Norge kunne aldri effektivt knyttes til parlamentarismen om det ikke fantes et parti som den kunne rekne som sitt eget – AP. Nettopp AP er hovedstøtta for parlamentarismen, og sentralt i AP's pro-

gram framover står også å styrke parlamentarismens grep på folket. Gjennom de tiltaka som har samlebetegnelsen «demokrati i hverdagen» *ønsker* AP å dreie oppsvinget i folkets kamp inn på å skape flere parlamentariske organer, i stedet for å ta opp kampen mot klassefienden og dens stat. Slik ser vi at arbeiderklassen ikke kan vinne avgjørende framgang uten at den reiser seg mot de parlamentariske illusjonene, og river seg løs fra vill-lederne i AP, som alltid prøver å lede kampen vekk fra virkelige mål og inn i parlamentariske forsamlinger. Vi ser også at sjøl om stadig flere stiller spørsmål ved parlamentarismen, så blir oppsvinget også møtt med økt propaganda for den. En svær og omfattende kampanje for feilaktige ideer som kommunevalgkampen kan derfor ikke ignoreres av m-l-bevegelsen. Tvert i mot kreves det at kommunistene tar kampen opp og utnytter den politiske interessen som skapes til propaganda for den revolusjonære politikken.

Revisjonistenes rolle i valgkampen.

En del krefter som delvis klarer å gjennomskue AP's politikk og ledelse, blir fanget opp av SF/NKP. Begge disse partiene står helt på borgerlig-parlamentarisk grunnlag og går inn for «den fredelige og parlamentariske vegen». Derfor hindrer de folk som bryter med AP's *organisasjon* i også å bryte med sosialdemokratisk *politikk*, kjempe for ei linje som virkelig kan true AP's ledelse over klassen, og slå inn på den revolusjonære vegen. Disse partiene har to sider: Delvis uttrykker de tilhengers misnøye med kapitalismen og dens støtter i arbeiderbevegelsen, men hovedsida er at de hindrer tilhengerne i å føre en virkelig effektiv kamp. Slik gjør de staten og kapitalen viktige tjenester, som statsmakta også i praksis viser at den setter pris på, bl. a. ved at SF/NKP får betydelig *partistøtte*. I valgkampen er revisjonistenes spesielle oppgave å *knytte venstreopposisjonen i arbeiderklassen fast til parlamentarismen*. De folka som står oss nærmest – de som kommer på demonstrasjoner, leser pressa vår eller sympatiserer på annen måte – er mer mottakelige for feilaktige ideer når de kommer fra SF/NKP enn om de kom fra AP eller Høyre. Derfor må vi særlig merke oss hva slags feilaktige ideer de sprer, og legge vekt på å møte dem i valgkampen. Til høsten ser det ut til at SF/NKP legger mest vekt på disse to liniene:

For det første: *Stem anti-EEC-partiet*. Gustavsens SF-ledelse legger opp til en taktikk som minner om den Aksel Larsen har fulgt i Danmark. Han håper å kunne bryte en venstresosialdemokratisk fløy ut av AP, og drømmer også om samarbeid med en del SP-ledere som av opportunistiske grunner bruker radikale talemåter. Og det finnes også ærlige progressive som går på den offentlige argumentasjonen: Ved å styrke SF/NKP & SP vil man kunne styrke EEC-motstanden i de forskjellige partigruppene i stortinget, og dermed torpedere EEC-medlemsskapet.

Vi må møte dette med å forklare at kampen mot EEC kan bare seire ved mobilisering *utenfor stortinget*. Tilmed motstanden *i stortinget* vil dø bort dersom det ikke mobiliseres utenfor. Husk at også SP's stortingsgruppe opprinnelig var for EEC, det var først da SP så motstanden i folket at stortingsgruppa *opportunistisk* gikk imot. Parolen er også direkte *farlig* fordi den kan gi folk illusjoner om SP (og arbeidende folket i de fleste kampsaker, SP er for NATO, i SP finnes det ekstremt reaksjonære grupper helt oppe i toppen, folk som har støtta juntaen i Hellas, USA i Vietnam, atomvåpen i Norge. Å underslå dette av partitaktiske grunner viser de revisjonistiske ledernes hårreisende opportunistisme!

forts. neste side

For det andre: *Støtt sosialistiske enhetslister*. Slik håper Reidar T. Larsen i NKP på å kunne splitte løs en del grunnorganisasjoner fra SF-ledelsen og trekke til seg en del lokale partiløse, for å redde NKP fra et alt for dundrende nederlag ved valget, og på lengre sikt skape et nytt revisjonistisk »sosialistisk enhetsparti» med ham sjøl som leder. Parolen appellerer til endel ærlige progressive, som ønsker samling mot kapitalen, og har vanskelig for å skjønne at revisjonistlederne ikke virkelig kan reknas blant brukbare »venstrekrefter». Og det finnes også muligheter for lokale tilpasninger: »Lista vår i denne kommunen er virkelig progressiv (evt. revolusjonær!), den er ikke en del av RTL's opplegg» – »på lista vår her finnes det et par ærlige revolusjonære partiløse, som fortjener støtte». Noen lojale »venstreorienterte» revisjonistgrupper har forsøkt seg overfor m-l-sympatisører med slike argumenter.

Vi må forklare de progressive hvorfor slike lister ikke er virkelige samlingslister for venstreorienterte, men bare »samlings»-lister for revisjonister, SF/NKP-lister med ny rød frakk. Spesielt må vi vokte oss for samrør med lokale »venstre»-revisjonister, og få fram hvordan det de gjør, i virkeligheten tjener RTL. Ideen om at »det er bra om ærlige progressive kommer inn nå», må også avvises. Vi må huske på at i kommuniststyrene blir folkelige representanter utsatt for et voldsomt press. Alle slags reaksjonære tiltak blir forkledt som »uungåelige» av betalte »eksperter», og går du mot dem, blir du brennemerket som »uansvarlig og uvitende». Samtidig får folk tilbud om »bein» og fordeler dersom de spiller herskerens spill. Svært mange korrupte kommunalpamper var i sin tid ærlige arbeidsfolk, som kom inn f. eks. på AP's lister, og som seinere blei vunnet over ved hjelp av press og bestikkelser. Å sende »ærlige progressive» som *hverken* har marxist-leninistisk skolering og kamperfaring eller et parti i ryggen, som kan hjelpe til med analyser, støtte mot press og kontrollere linja, det må i dag karakteriseres som direkte farlig. Det vil i beste fall føre til at bra krefter blir brukt forgjeves, og i verste fall at de går tapt. Det er *ikke* en god ting, men en dårlig ting.

M-l-rørsla har gått forbi SF/NKP på mange områder: I organisatorisk slagkraft og styrke, i opplagstall på presse, løpesedler og plakater, i innflytelse på kampen på arbeidsplasser, skoler og universitetet, osv. Men vi må ikke undervurdere den innflytelsen SF/NKP tross alt har på en del folk ved valg. Paroler om »anti-EEC-partier» om »sosialistiske enhetslister», osv. må tas alvorlig, og vi må legge oss i selen for å tilbakevise dem.

Marxist-leninistene og valget.

Vi vil ikke stille opp til valget. Men er det ikke sånn at det i visse situasjoner nettopp er best at de som bekjemper parlamentarismen, går inn i parlamentene for å bekjempe den innenfra? Hva med Lenins oppfordring til kommunistene om å delta i valgene?

Slike spørsmål blir spesielt aktuelle også fordi våre svenske kamerater i KFML og Clarte i fjor gjennomførte en meget vellykket valgkamp. Resultatet må ikke bare måles utfra stemmetallet, (ca. 20 000 både i selve valget og i prøvevalget på skolene), men enda mer ut fra at den svenske m-l-bevegelsen blei kraftig styrka: Flere tusen aktive sympatisører organisert i propandalag, doubling av opplaget for pressa, KFML for første gang offentlig kjent over hele landet. Skulle ikke da tida være inne også for oss?

Våre svenske kamerater vurderte situasjonen riktig da de stilte opp til valg. Men situasjonen her er ikke den samme. I Norge har vi *ikke* en enhetlig partibyggende organisasjon

som kunne stille listene og lede valgkampen. Videreutvikling av m-l-bevegelsen er en forutsetning for at vi i det hele tatt skal kunne vurdere å stille.

I 1969 ville B. K. J. sin gruppe (seinere MAG) at de utgatte SF-erne og SUF skulle ta del i forskjellige opportunistiske koalisjoner ved stortingsvalget. SUF avviste dette, og slo fast at det første som måtte gjøres, var å utvirke styrke på grunnplanet og vinne tillit i folket som ledere av massekamp. Om vi stilte til valg og viste oss på TV-skjermene før massene kjente oss fra grunnplanet, ville folk slå oss i hartkorn med borgerlige politikere som ikke vil tjene folket, men bare sanke stemmer.

Lenins oppfordring til kommunistene om ikke å ignorere parlamentene, gjelder fortsatt i Norge. Men samtidig må vi ta i betraktning de historiske erfaringene fra åra som er gått siden Lenin sendte ut denne oppfordringa. Overalt ser vi åssen kapitalen har brukt politikken i parlamentet, parlamentarisk taktikk, løfter om regjeringsplasser og feit avlønning av representanter til å prøve å vinne kommunistene over og gi opp den revolusjonære politikken. De fleste steder har dette styrket tendensene til revisjonisme som seiret i omtrent alle vestlige partier. Våre kinesiske kamerater legger svært stor vekt på det i den viktige og meget gode artikkelen som de har sendt ut for å feire Paris-kommunen. Historien viser at om vi skal inn i parlamentet, så må vi først være svært godt forberedt, både taktisk, ideologisk og politisk, vi må hindre at vi blir fanget av parlamentariske kompromisser og korumpert ved hjelp av bestikkelser og fordeler.

Kort sagt: vi må ikke undervurdere færemomentene før vi stiller opp til valg, og kraftig styrking av bevegelsen, både i massestøtte, organisasjon, politikk og ideologi er en absolutt betingelse.

I år vil vi føre en kraftig propaganda mot valget. Vi vil stille massenes mest brennende krav og behov i sentrum; Forhold på arbeidsplasser og undervisningssteder, økonomiske behov, EEC, motstand mot imperialismen osv. Ut fra dette vil vi vise åssen kommuniststyrene så godt som intet har gjort og vil gjøre for folket, og også *kan* gjøre svært lite av betydning. Vi vil vise åssen de nåværende partier ikke engang vil bruke kommuniststyrene som en *talerstol* for å *sette fingeren på problemene og brennemerke kapitalistene*.

Ut fra dette vil vi slå fast at arbeidsfolk bør boikotte, og isteden bør organisere seg til *kamp utafor kommuniststyrene*. Vi vil peke på at det trengs et *kommunistisk parti* som kan lede kampen utafor (og evt. som en bisak inne i) kommuniststyret. Vi vil vise at det eneste som *virkelig* kan løse arbeidsfolks problemer, er en *revolusjon* som skaper *sosialisme*.

I 1969 er det sannsynlig at vår boikott førte til at SF falt ut i Oslo, trolig også i Nordland. Derfor behøver det ikke være noe nederlag for oss om SF nå skulle vinne litt fram igjen, som et stykke vrakgods feid framover på anti-EEC-bølgen. Noen tusener vil følge vår linje over hele landet, flere enn sist, men kanskje ikke så svært mange alt denne gangen. Hovedsaka er at disse tusener vil føle seg nærmere knyttet til oss og mindre knyttet til parlamentarismen etter at de har fulgt vår parole, og at mange flere, som ikke er klare til å boikotte ennå, vil bli påvirket av våre ideer og *seinere* kunne vinnes for oss. Om vi får propagandert for den sosialistiske revolusjonen og m-l-rørsla, så betyr valgkampen en framgang for kommunismen.

AVVIS PARLAMENTARISMEN!

FRAM MOT EN KRAFTIG VALGBOIKOTT!

VALGBOIKOTT/LOKAL KAMP

Denne artikkelen er ment som ideer til den diskusjonen som må komme om hvordan grunnorganisasjonene lokalt skal drive valgboikottarbeid.

A. Grunnorganisasjonene (gr.) bør begynne undersøkelser av forholda i kommunene med tanke på seinere propaganda og agitasjon.

B. Forberede hvordan den lokale kampen skal forenes med

vår allmenne analyse av parlamentarismen.

C. I første omgang bør vi la gr.s ideer og oppsummeringer bli lagt fram på sommerleirene. Slik kan gode ideer når det gjelder undersøkelse, analyse, paroleutforming og metoder for propaganda diskuteres og forbedres.

forts. neste side

1. Grunnlaget for vår propaganda er:

Hovedmotsigelsen mellom monopolkapitalen og det arbeidende folket. Monopolkapitalens undertrykkelse gir seg forskjellige utslag på de ulike plassene. Allment bør laga undersøke:

– Hvordan virker landsdelplanene inn på forholda i kommunen.

– Hvordan virker utbygging av storflyplass, motorvei, kraftutbygging inn på folkets levestandard.

– Hvilke konsekvenser får den allmenne sentralisering f. eks. av skole-butikker-bibliotek-kommuneadministrasjon osv.

– Hvilke utslag har de distriktfiendtlige tiltak som økt kilometeravgift, økt folketrygd og innføring av moms fått for stedet.

1b. Når det gjelder den særegne form for undertrykking varierer den sterkt.

Tvangsforflytting gjennom økte skatter/priser, manglende vei, skole, arbeidsplasser osv. Dette er distriktene.

I små kommuner med industri vil folk merke øking av arbeidstempo, stress, forurensning, nedslitning av helsa, mer sykefravær og fler uføretrygdede, psykiske lidelser, skilsmisser, ungdomsproblem osv.

Byer og tettsteder: Manglende og dyre boliger, for få skoler, ingen lokaler til felles aktiviteter for ungdom og eldre, utbygging av støyende motorveier og bensinstasjoner i stedet for parker og barnehager.

Alle steder kommer den allmenne motsigelsen fram. For laga blir oppgaven å analysere hvilke utslag som er typiske for enkeltkommunene. Videre må slike utslag settes i sammenheng med monopolkapitalens krise. Dette må også knyttes til utviklinga av kapitalismen som EEC er en del av. Her kan laga knytte forståelsen av den lokale forverring sammen med dyrtida/strukturrasjonalisering som et av monopolkapitalens midler for å styrke seg.

2. Kommunens rolle som monopolkapitalens lakei.

Her er det viktig å ha helt konkrete eksempler. Det er mange typer av denne rollen.

2b. Den åpenlyse korrupsjon.

Kommunen bygger ikke bru til fastlandet fordi ordfører eller andre eier båtforbindelsen. Ordfører/formannskap kjøper/selger jord, hus, e. l. for overpris. Det gis konsesjon for hyttebygging til rikfolk gjennom forbindelser. Ordfører lurer folk til å selge jorda si for spottpris, osv.

2c. Den vanligste form for lakeivirkning er tilfelle hvor ordfører/rådmann ikke selv profitterer direkte. Typisk her er å gi bedriftene skattelette, strømrestanser for på den måten å sikre profitten til en konkurs bedrift. Monopolene spiller kommunene ut mot hverandre og ordfører gir etter og tilbyr ferdig tomt, og lokale, skattelette og lån – alt sammen for folkets skattepengar. Filialer av monopolene betaler derfor nesten ikke skatt i distriktene. (Slik svindel bør også rapporteres til KK.)

2d. Tredje form er slavisk å utføre ordre fra staten. Her kan det dreie seg om utbygging av vei, kraft, skole, sykehus som skader kommunen. Staten planlegger – kommunen betaler.

På alle disse tre områdene vil det sikkert finnes mange eksempler gr. kan bruke for å vise at kommunestyret har fungert som lakei for monopolkapitalen.

3. Om kommunens sjølråderett.

I alle kommuner finnes det et enormt gap mellom folkets behov for skoler, fritidssteder, sosialhjelpstilbud, asfalt, bruer, osv. Dette har minst to årsaker: a. kapitalismen produserer for folk som de sjøl må betale stadig mer for (ikke) å få løst. b. Staten gir skattelette for monopolkapitalen – kommunenes ressurser til egne formål synker stadig. Også gjennom kampen for konkrete krav som kommunen ikke har gjort noe med, bør vi peke på at pengemangel i kommunen skyldes skattelette for kapitalen. Nettopp ved å ta opp slike krav som skole, fritidshjem, aldershjem osv. kan vi mobilisere folk mot at det alltid skal være folket som skal betale for monopolkapitalens problemer. For mange for-gjeldete kommuner nærmer tilstandene seg i 20-års kommunekonkurser. Her kan spørsmålet være konkrete aksjonsformer for å lette skattetrykket på kommunen. (Skolestreik, underskriftsaksjoner) osv.

4. Kommunestyret – det manipulerede sirkus.

Som en del av boikott-propagandaen bør laga trekke fram saker som er avgjort over hodet både på innbyggerne og kommunestyret. Dessuten bør vi peke på at de »folkevalgte» ikke har noen kontroll over hva som vedtas. De møtes sjelden, rådmannen forbereder alle saker og fatter beslutninger som kommunestyret må godta er fattet allerede. Selv for de »folkevalgte» oppleves det å sitte i kommunestyret som å være sirkusklovner et par ganger i året. Derfor vil endel progressive folk i kommunestyret åpent innrømme at de ikke bestemmer noe som helst. (F. eks. AP-folk.) På de andre sida bestemmer heller ikke ordfører/rådmann/formannskap noe særlig. Her bør vi trekke fram Sorsdal som ble truet med straff da han ville tjene folkets interesser. (S. var den progressive kommunestyre-representanten som offentliggjorde nyheten om konkursen på Vestfossen.)

De fleste kommuner har eksempler på at ordføreren er blitt presset til å gi etter for folk i kommunen når de har mobilisert seg på konkrete saker. Dette bør brukes til å vise at den eneste garantien for å få saker igjennom er press utafør kommunestyret.

5. For å vise »svakheter» i det borgerlige demokratiet bør laga trekke fram eksempler fra arbeiderkommunene i Norge etter 1917. Hva tok representantene opp da, hvilket forhold var det mellom representanter og massene osv. Folk som har vært med på dette kan holde foredrag lokalt, eller eventuelt intervjues.

6. Aksjonsformer.

Lokale løpesedler, åpne mobiliseringsmøter på konkrete krav til kommunestyret. Landsomfattende demonstrasjonsdag på valgdagen med større møter mot EEC/dyrtid og lokale krav.

En kamerat i O.

MARXIST–LENINISTENES SYN PÅ SPØRSMÅLET PAKISTAN

Kamerater har stilt spørsmål om situasjonen i Øst-Pakistan og særlig om Folkets Kinas holdning. AU har tatt tiltak for å få ut et ekstranummer av BOLSJEVIK om dette. Vi håper det kan være i laga kort etter første mai. Her bare noen korte kommentarer.

For å forstå situasjonen i Pakistan må man ta hensyn til de viktigste motsigelsene i området. Disse er: Motsigelsen Vest-Pakistan–Øst-Pakistan, klassemotsigelsene i Pakistan, motsigelsen India–Pakistan og motsigelsen mellom imperialismen/sosialimperialismen, med India som redskap, og det sosialistiske Kina.

Siden Pakistan blei oppretta (ved at de engelske imperialistene delte det indiske subkontinentet etter religion) har Øst-Pakistan praktisk talt vært en ny-koloni under Vest-Pakistan. Hele Pakistan er et halvkolonialt og halvføydalt land, og Yahya Kahns regime er reaksjonært og folkefiendt-

lig. Det er ingen tvil om at opprøret avspeiler virkelige krav og behov hos den øst-pakistanske befolkninga.

Samtidig må vi være klar over at Mujibur Rahmans Awami League (AL) ikke er en progressiv organisasjon, som har reist opprørsfanen for å tilfredsstille fattigbøndenes krav om frigjøring fra føydalismen, arbeidernes krav om at komprador-borgerskapets undertrykkelse skal opphøre osv. AL's program har som hovedpunkt at Øst-Bengalske kapitalister og føydalister må få utfolde lønnsom handel med India. Fra AL's side er meninga å frigjøre overklassen, ikke folket. Derfor klarer heller ikke AL å lede opprøret bra. Kampen ser foreløpig ut til å gå meget dårlig, i de siste ukene har AL's »provisoriske regjering» måttet rømme to »hovedsteder», og den sitter nå i Calcutta (India). Alle rapporter sier at sjøl om AL vant en stor valgseier, har den

forts. neste side

ingen *organisatorisk* støtte i det store flertallet – fattigbøndene. Bare en revolusjonær bondekrig kan gi Øst-Bengals folk seier, og den verken kan eller vil AL skape. Det er derfor mulig at opprøret ender med massakrer og nederlag for folket. I så fall må Mujibur Rahman og AL ta en vesentlig del av ansvaret.

Den indiske regjeringa har uttalt sterk støtte for opprøret. Men det føydale indiske regimet, som støttes opp av Sovjet og USA, kjemper sjøl en blodig krig mot revolusjonære bønder (leda av IKP(m-l)) i Øst-Bengals nabostat, Indisk Vest-Bengal. Indias reaksjonære styre ønsker ikke å støtte folket i øst-bengalen, men bare å få muligheten til å erobre territorium. India har hatt grenseproblemer med alle sine nabostater, og utkjempet grensekrieger mot Kina, Pakistan og den portugisiske kolonien Goa (nå innlemmet i India). De to grensekrigene mot Pakistan har vært angrepskriger der India har erobret og beholdt pakistansk land, og India gjør fortsatt krav på deler av Pakistan med mange millioner innbyggere.

Nå snakker India om at opprøret »ikke er Pakistans indre anliggende og om at Pakistan »truer India«. Dette er latterlig. Sjøl om Yahya Kahn ikke er noen progressiv hersker, så er han neppe så vanvittig at han truer India nå, etter at Pakistan før har tapt to kriger, og mens han kjemper mot opprør. Tvert imot har India samlet store styrker på grensen mot Øst-Pakistan og også gientatt truslene om å ta deler av Vest-Pakistan. Begge supermaktene – Sovjetunionen og USA – har stilt seg bak India. Indias forrvølete snakk om et Pakistansk »angrep« skal i virkeligheten spre et røyketeppes over indiske angrepsplaner. En indisk intervensjon vil ikke frigjøre de øst-bengalske fattigbøndene og arbeiderne. Tvert imot vil den blodbestenkte indiske armeen undertrykke deres kamp og støtte overklassen, akkurat som den gjør i Vest-Bensal.

Vi bør sjølsagt håpe at det øst-bengalske folket skal vinne seier i kampen mot alle reaksjonære. Men foreløpig ser situasjonen ikke særlig bra ut. Skal vi kunne forstå hvordan den virkelig er, må vi kjenne til både AL's råtne og ubrukelige ledelse av kampen, og at motstanderne som må nedkjempes både er deres egen stat og eventuelle reaksjonære indiske intervensjonsstyrker.

Kinas holdning. Kina har hatt et godt forhold til Pakistan. Dette kommer av at Kina har støttet Pakistan mot truselen fra de indiske ekspansjonistene. Denne støtten har alltid vært helt riktig, sjøl om det pakistanske regimet er reaksjonært. Det er riktig å støtte et land mot angrep, sjøl om styret er reaksjonært: f. eks. var det riktig å støtte Etiopia (styrt av den reaksjonære keiser Haile Selassie) mot Mussolinis erobringsskrig. Samtidig har Kina kunnet utnytte motsigelsen mellom statene i området til å hindre USA/Sovjets planer om å innringe Kina for å legge grunnlaget for et angrep.

Under borgerkrigen har Kina lagt hovedvekt på å understreke at Kina ikke vil tillate et indisk angrep på Pakistan. Kina har vært meget forsiktig med å uttale seg om konflikten, og understreket at den er et pakistansk indre anliggende som må løses av det pakistanske folket sjøl uten innblanding fra andre. Borgerpressas påstander om at Kina »fullt ut støtter Yahya Kahn mot opprøret« osv. er tøv. Påstander om at Kina tillater pakistanske overflygninger med våpen og mannskaper er så vidt vi veit en rein løgn, med Ernst Mandels trotskistiske »4. internasjonale« som kilde.

AU understreker at vi ser Folkets Kinas holdning som helt riktig. India planlegger å utnytte situasjonen til angrep og har begge supermaktene støtte. Et indisk angrep vil forverre stillinga både for folket i India og Pakistan og styrke imperialismen og sosialimperialismen i området. I dag er det bare Kinas stillingstaken som står mellom India og Pakistan. Og denne stillinga kan bare få noen vekt om Kina samtidig opprettholder det gode forholdet til Yahya Kahns pakistanske sentralregjering. Kinas regjering tar den eneste stillinga som er mulig, dersom den i *praksis* skal kunne ivareta interessene til folkene både i India, Punjab (Vest-Pakistan) og Øst-Bengal (Øst-Pakistan) og hindre framgang for imperialismen.

Kina må også ta hensyn til faren for angrep fra USA/

Sovjet. Derfor er det også riktig at Kina søker å opprettholde et diplomatisk forhold til pakistanske regjeringa som er slik at Pakistan ikke blir dratt med i noen aggressiv allianse retta mot sosialismen i Kina. Dette er korrekt leninistisk utenrikspolitikk, og i samsvar med interessene til det arbeidende folket både i Kina og i hele resten av verden.

Endelig er muligheten for at revolusjonære krefter skal kunne vinne overtaket i det øst-bengalske opprøret *absolutt avhengig av* at opprøret møter bare *en* motstander (Yahya Kahn) og ikke *to* (Yahya og India). Defor er Kinas stilling mot indisk intervensjon, og det gode forholdet til Yahya Kahn som kreves for at dette skal bety noe i praksis, også den eneste stillinga Kina kan ta som i *praksis* (og ikke bare i ord) *tar vare på interessene til Bengals revolusjonære arbeidere og fattigbønder.* Svære erklæringer til støtte for opprøret ville hjelpe revolusjonære styrker svært lite, dersom de samtidig blei skutt i ryggen av inderne!

Stillinga for tida er uklar, og utfallet på opprøret er usikkert. *Men AU vil understreke at ut fra alt det vi veit om opprøret, er Folkerepublikken Kinas stillingstaken absolutt nødvendig, faktisk den eneste mulige for Kina som et stort sosialistisk land, og helt riktig.* Vi behøver ikke å ta de samme hensyn som Kinas regjering, og kan derfor uttale oss langt friere enn Kina f.eks når det gjelder å ta avstand fra Yahya Kahn.

Pass opp for borgerlige angrep mot Kina. Det er rett og rimelig om enkelte kamerater ikke med en gang klarer å forstå situasjonen i Pakistan, og spesielt Folkets behov for å kjøre sin spesielle linje. Dette henger sammen med at situasjonen er meget komplisert (som vi har forsøkt å vise), og dessuten at vi i forbundet i for liten grad har studert de *4 grunnleggende motsigelsene i verden* (se Lin Piao beretning) og de sosialistiske statenes korrekte politikk med å utnytte motsigelsene i den imperialistiske og kapitalistiske leiren.

Samtidig må vi være klar over at borgerlige elementer søker å bruke denne forvirringa til å spre dritt om Folkets Kina og angripe Mao Tsetungs tenkning. »Folkets Kina bryr seg ikke om revolusjoner i andre land, men driver vanlig stormaktspolitikk«. Dette sies av unge-høyre-folk og andre reaksjonære, som sjøl aldri har gått inn for revolusjon eller folkets interesser, men som blir svært så »revolusjonære« og erklærer seg som »sanne beskyttere av Øst-Bengals folk« så snart de trur de kan skape en opinion mot Kina og Formann Mao.

Forvirring og usikkerhet er ingen unnskyldning for å godta slike reaksjonære påstander. En sak er å ha vanskelig for å forstå alt med en gang. En helt annen sak er å godta påstander om at »Formann Mao er opportunist og stormaktspolitiker« fra borgerpressas utenrikskommentatorer. Formann Mao har leda Kinas revolusjon i et halvt århundre og Folkerepublikken i over 20 år. Historien viser at han aldri har vært »opportunist« eller »stormaktspolitiker«. Den som lett godtar slike påstander, må fra før av ha liten tillit til Formann Mao, og ha skjont lite av Mao Tsetungs tenkning. Dette er et spørsmål om *klassestandpunkt*, om tru på arbeiderklassen og kommunismen.

At folk er usikre og ikke forstår alt er rimelig. At folk vakler og går med på angrep på Kina og Formann Mao derimot, er noe annet, som reflekterer borgerlig hets mot kommunismen innad i bevegelsen. Alle medlemmer må skille mellom disse to, resolutt bekjempe all borgerlig vakling og så godt som mulig forsvare Folkets Kina og Formann Mao!

STØTT VERDENS FOLKS REVOLUSJONÆRE BEVEGELSE!

FORSVAR VERDENSREVOLUSJONENS STORE BASE, FOLKETS KINA!

FORSVAR DEN REVOLUSJONÆRE TEORIEN, MARXISMEN-LENINISMEN-MAO TSETUNGS TENKNING!

(Denne artikkelen er skrevet av en kamerat i SK på grunnlag av diskusjon i AU. Den er ikke godkjent ord for ord av AU, men uttrykker hovedlinjene i AU's syn.)

LEVENDE STUDIUM OG ANVENDELSE AV MAO TSETUNGS TENKNING:

STYRK GRUNNINNSTILLINGA – STYRK DET PROLETÆRE KLASSESTANDPUNKTET

Etter den kampanjen som er blitt ført i laget vårt på nødvendigheten av å analysere feil i laget og hos hver enkelt kamerat utfra det som alltid er hovedmotsigelsen innafor en kommunistisk organisasjon, motsigelsen mellom den proletære og borgerlige ideologien, har vi hatt stor framgang i bekjempelsen av viktige feil. Ikke minst har forståelsen av at samtidig som man gjør revolusjon må man sjøl være et mål for revolusjonen, og forståelsen av forholdet mellom de indre og ytre årsakene blitt styrket. Det går på forståelsen av å avdekke motsetningene i enhver foreteelse. Formann Mao sier: »Når det gjelder verdensanskuelse finnes det bare to retninger i verden i dag, den proletariske og den borgerlige. Det må være enten det ene eller det andre, enten den proletariske eller den borgerlige verdensanskuelsen.»

Vi har som nevnt høstet gode erfaringer i kampen, spesielt ett eksempel tror vi kan være av nytte for kamerater i andre lag.

På yrkesskolen her hadde vi ett forbundsmedlem da arbeidet startet opp i høst. Kameraten hadde vært medlem av forbundet i mange år, og skulle følgelig ha gjort en god del erfaringer som kunne være ham til nytte i arbeidet på skolen. Men kameraten hadde ingen framgang i arbeidet. Ingen nye kamerater ble trukket med på studier, kameraten solgte nesten intet av vårt agit./prop.-materiell, tok aldri ordet i timene til diskusjoner og fikk følgelig ingen politisk kontakt med dem som gikk på skolen.

Laget tok opp dette med kameraten, og i sin forklaring kom han med en rekke ytre årsaker for å unnskyldte at det ikke var noen framgang å spore: Det var vanskelig å drive politisk aktivitet; vanskelig å komme i kontakt med elevene

fordi klassene ikke hadde friminutt samtidig; elvene var fornøyde slik de hadde det(!); skoleledelsen ville ikke godta politisk jobbing etc.

På denne tida kom laget gjennom andre medlemmer i kontakt med en ny kamerat ved skolen som begynte på grunnsirkelen. Han fikk med seg tre andre som begynte på grunnsirkelen samtidig. Gjennom studiene og den praktiske jobbinga viste dette seg å være kamerater med et solid klassestandpunkt, den proletære innstillinga var hovedsida. Hva sa de til vanskelighetene man møtte ved skolen? »Nettopp fordi det er visse vanskeligheter må vi satse ekstra hardt!» Denne proletære holdninga viste seg snart i de praktiske resultatene. Forbundets kontakter ved skolen er mangedoblet; mange er kommet med i grunnstudier og vårt agit./prop.-materiell selges i stadig større omfang.

Men spesielt i arbeidet mot EEC og dyrtid har deres tillit til massene og til vår politiske linje gitt gode resultater. På skolen er det et par hundre elever og av disse har ca. 80 sluttet seg til aksjonskomiteens arbeid. I disse dager er de i ferd med å utvikle kampen mot øking av husleie og kostpenger ved skolens internat, og de har foreløpig klart å mobilisere en stor del av elevmassen i kampen.

Det som er fortalt ovenfor er et godt eksempel på at det er de indre årsakene som er det avgjørende, det grunnleggende i vår politiske kamp. Det er et spørsmål om hva som er hovedsida; den borgerlige eller den proletære ideologien. Derfor har det vist seg at det er av avgjørende betydning å avdekke motsigelsene og forvandle dem til revolusjonens fordel.

SPRE LITTERATUREN FRA FORLAGET OKTOBER

Etter noen spredte undersøkelser Forlaget Oktober har foretatt, viser det seg at salget av Dimitrov-boka, samt hefter fra forlaget er dårlig og usystematisk i grunnorganisasjonene, blant sympatisørene og ellers. Er dette en riktig stil kamerater?

Det er viktig å bekjempe all bås-tenkning i styrkinga av kameratenes ideologi. Kommunistar må utvikle seg på alle områder, må forstå og forsvare vår politikk ikke bare når det gjelder Stalin, kampen mot Krustsjov-revisjonismen etc. Alle områdene virker inn på hverandre. Tvil og usikkerhet på ett område vil sjølsagt virke inn på entusiasmen allment.

Hvordan kan sympatisører, medlemmer for den saks skyld, faste KK-kjøpere osv. ha et korrekt syn på Stalin hvis ikke materiell propagandere for og selges? Det må tas et fast grep om propagandaen på dette området. Dette spørsmålet bør tas opp i alle lag. Kameratene bør sette seg mål. Minimum for alle lag og grupper må være et grundig og systematisk salg til alle medlemmer og sympatisører.

Etter hvert må dette salget utvides. Heftene må selges til faste KK-kjøpere, kamerater som vi arbeider nært sammen med i massekampene osv. Det kan holdes egne stands, salg på gymnassamfunnsmøter, salg i forbindelse med demonstrasjoner osv. Når dere diskuterer dette spørsmålet vil dere sikkert finne at mye kan gjøres med et minimum av ekstra innsats, det gjelder bare å utnytte de mulighetene som i dag blir sløst bort.

Vi foreslår at KK-kommisjonærene bestiller det antallet som enheten skal ha, og at salget går gjennom en kamerat. Dette for å få systematikk i salget, spare den sentrale distribusjonen for arbeid, og for å styrke sikkerheten.

STYRK SPREDNINGA AV DEN MARXIST-LENINISTISKE LITTERATUREN!

FRISTER FOR INNSENDING AV FORSLAG M.V. TIL LANDSMØTET

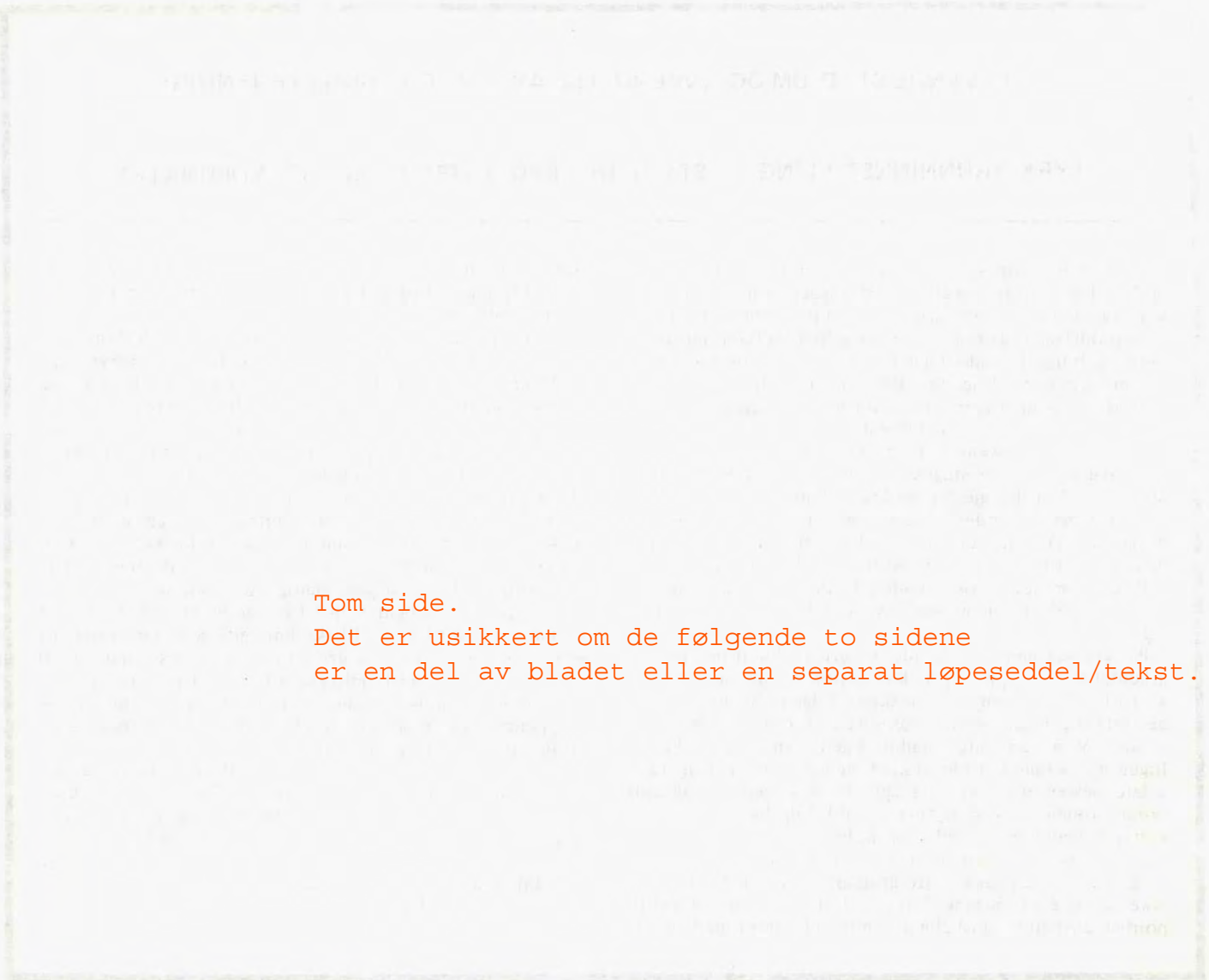
1. Frist for nye programatiske forslag, omfattende endringer til arbeidsprogram og beretning, og omfattende resolusjoner:

31. AUGUST.

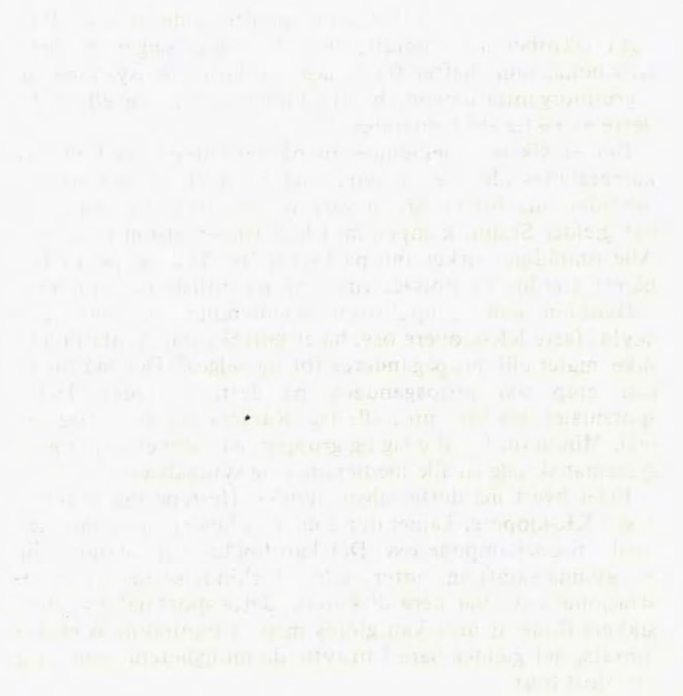
2. Frist for forslag til vedtak og resolusjoner:

15. SEPTEMBER.

SKAU.

Tom side.
Det er usikkert om de følgende to sidene
er en del av bladet eller en separat løpeseddel/tekst.

ANARKISTENE OG RØD ARBEIDERFRONT I. MAI.

I RAF-toget I. mai blei anarkistene nekta å gå med sine svarte faner. I diskusjonen etterpå har det spesielt blitt reist spørsmål om anarkistene er anti-kapitalister. Vi vil i dette dokumentet legge fram den vurderinga RAF-komiteen hadde - som tar dette opp i forhold til aksjonsenheten, og endel materiale på anarkismen som ideologi.

Først litt om det konkrete hendelsesforløpet:

Som den eneste gruppering som ønska å være med i RAF I.mai hadde denne anarkist-gruppa ikke tatt kontakt med RAF-komiteen for å få diskutert og godkjent samarbeid i aksjonsenheten.

På Grønland torg diskuterte ledelsen i RAF med anarkistene, og stilte ultimatum: gå i toget, men uten svarte faner. Enkelte av dem rulla da sammen sine faner og gikk i toget, men hovedtyngden forsøkte å trenge seg inn i toget med sine faner, både på torget, ved Stortinget og på Fr. Nansens Plass, der det oppsto en allianse mellom anarkistene og Ky-gutta som alle taktfast ropte anti-m-l-slagord.

I Bergen gjorde RAF en avtale med anarkistene om at de kunne få gå i toget med et par paroler, men uten faner. I. mai møtte anarkistene opp også der med svarte flagg - og blei kasta ut av toget.

I Trondheim greide anarkister å stjele en Stalin-plakat, og der oppsto en klar allianse mellom lokale Ky-gutter og anarkister med SUF-hets på sidelinja.

Hvorfor avviser vi svarte faner i et Rød Arbeiderfront-tog?

For det første. Ideologien til den spesielle gruppa i Oslo har sin bakgrunn i utprega hasj-miljøer. Lederne, de fleste profesjonelle anti-kommunister, bruker bevisst skoletrett ungdom til å spre sitt budskap om "frihetlig sosialisme" og "fri hasj"-oppfordringer.

Hasj-kultusen, drasjert med pop og Woodstock, står stikk i strid med det politiske grunnlag RAF bygger på. Denne ideologien kan bare svekke kampen folk må ta opp mot undertrykking og utbytting.

For det andre. Ett av hovedelementene i anarkistenes propaganda er anti-kommunismen. Eks. Oslo Gateavis I. mai nr. likestiller kamp mot monopolkapitalem med kamp mot SUF(m-l). Er det da mulig å opprettholde en aksjonsenhet der en organisasjon baserer store deler av sin virksomhet på hets mot andre organisasjoner? Den svarte fane representerer nettopp en sidestilling av kamp mot kapitalen og kamp mot kommunistene.

XXXXXXXX "2" XXXXXXXX

Var provokasjoner fra anarkistene i Oslo, Bergen og Trondheim samtidig, et tilfeldig sammentreff, eller er dette ett ledd i en bevisst provokasjon? Opplysninger vi har fått tyder på at det var et felles møte mellom anarkister fra disse byene før 1. mai, innkallt av anarkistgruppa rundt "Rovtrykk". Hva betyr dette?

"Vi hører ikke til de mennesker som trøster seg med at anarkistene "ikke har noen masser og derfor ikke er så farlige". Det saken gjelder er ikke hvem som idag har den største eller minste "masse" bak seg, - den gjelder lærens innhold. Hvis anarkistenes "lære" uttrykker sannheten, så sier det seg selv at det nødvendigvis kommer til å bane seg vei og samle masser om seg. Men er den derimot uholdbar og bygd på falsk grunn, da vil den ikke holde seg lenge og vil bli hengende i luften. Men anarkismens uholdbarhet må bevises!" (Stalin: Anarkisme eller Sosialisme)

Når anarkistene begynner å gjøre seg gjeldende her, er det viktig at alle revolusjonære er istand til å avvise dem konkret. Her skal vi bare ta opp noen hovedlinjer i den prinsipielle forskjellen mellom anarkismen og marxismen-leninismen.

I utgangspunktet er anarkistenes ideologi helt forskjellig fra vår. Selv om vi ikke kan operere med anarkisme som en helt enhetlig ideologi, så er et fundamentalt skille at de tar som utgangspunkt det enkelte individ - som forutsetning for massens frigjøring, mens vi tar kollektivet som utgangspunkt.

Utfra dette - hvordan føres kampen? M-1-ere setter idag bygginga av det kommunistiske partiet som kortsiktig hovedoppgave, fordi et kommunistisk parti er forutsetninga for en sosialistisk revolusjon. Anarkistene derimot, benekter denne historiske kjennsgjerninga - "all organisering gjør massene ufrie" - og de går dermed i praksis mot organisering av kampen mot monopolkapitalen. Deres ideologi, den småborgerlige individualismen, har alltid ført til at anarkistene har fallt folkets kamp i ryggen. Anarkistenes historie viser klart nok klassekarakteren i deres ideologi.

Anarkistenes hovedparole 1. mai var den samme som de har hatt i 100 år "frihetlig sosialisme". I 1920/21 organiserte anarkistene opprør mot Sovjetstaten under denne parole, samtidig som Sovjet på det tidspunkt var omringa av ytre fiender. Parolen "frihetlig sosialisme" har en funksjon: å spre småborgerlige ideer som, dersom de blir fulgt, vil lede proletariatet bort fra veien mot frigjøring.

Det er imidlertid, som Stalin understreker, ikke nok å ha et allment grep om at anarkismen er en feilaktig ideologi. Det er nødvendig å studere grundig de historiske erfaringer vi har med anarkisme. Her følger derfor endel anvisninger på studiemateriale:

STALIN: ANARKISME ELLER SOSIALISME NY DAG 1953

LENIN: SAMLA VERK - BINDET FOR 20/21

OKTOBERHEFTET OM KOMINTERNES LINJE I SPANIA

ANARKISTISK LESEBOK (PAX)

DANIEL GUERIN: ANARKISME (PAX NRI82)

LENIN: STATEN OG REVOLUSJONEN